

GODT RESULTAT.

Mr. Samuel Hanna från Griswold, Man., gifver följande beskrifning af sitt landbruk, hvilket tvifvelsutan skall lasas med intresse. År 1881 Mr. Hanna med ett begynnelskapital af \$5000 upptog östra hälften af section 12, township 10, range 23 west om första meridian, och köpte 320 acre för \$2.50 per acre. Samma år byggde han ett litet hus och lade upp något hö.

1882 plöjde han 150 acre. 1883 besödde han 90 acre med hvete och 60 acre med hafre och odlade ytterligare 150 acre. Han tröskade 3,060 bushel hvete eller en medelskörd af 34 bushel pr. acre. Hvetet såldes för 81 cent pr. bushel. Hafren gaf 5400 bushel eller 90 bushel pr. acre.

År 1884 besödde han 300 acre, 200 med hvete och 100 med korn och hafre. Hvetet gaf 5600 bushel, medelskörd 28 pr. acre. Priset blef 71 cent pr. bushel. 60 acre hafre gafva 4200 bushel, medelskörd 70 bushel, 40 acre korn gafvo 1800, medelskörd 45 bushel pr. acre. Han odlade ytterligare 150 acre.

År 1885 hade han 450 acre uppodlade; han skördade 9000 bushel hvete af 300 acre, en medelskörd af 30 bu. Hvetet, som var skadadt af frost skeppades till Toronto och gaf 45 cent pr. bushel. 50 acre besöddes med hafre och 25 med korn. Hafren gaf 3500 bushel, medelskörd 70 bu. pr. acre, och kornet 1000, medelskörd 40 bu. Han odlade ytterligare 80 acre och lade 75 acre i träde.

År 1886 hade han 530 acre under odling; 300 acre gafvo 5700 bu. hvete, medelskörd 19 bu. pr. acre ehuru det var mycket tortär. 60 acre hafre gaf 1500 bu. och 20 acre korn 500 bu. Han odlade ytterligare 75 acre och lade 150 acre i träde.

År 1887 hade han 605 acre uppodlade. 350 acre voro besödde med hvete, hvaraf 150 acre gafvo 6900 bu., medelskörd 46 bu. pr. acre; de öfrige 225 acre gafvo 5175 bushel, i medeltal 23 bu. pr. acre. Han sålde 10,300 bushel 50 cent pr. bu. 50 acre hafre gafva 3500 bu. och 25 acre korn 1250.

1888 hade han 755 acre under odling; 400 acre gafvo 26 bushel pr. acre, något skadadt af frost. Ladohafvet gaf 39 bu. pr. acre och såldes för \$1.02 pr. bu. Hafren var

dålig, gifvande endast 25 bushel pr. acre.

År 1889 hade han 400 acre hvete af hvilka skördades 4000 bu., som såldes för 65 cent pr. bu. Hafre och korn gafvo mindre tillfredsställande resultat.

År 1890 hade han 440 acre hvete, gifvande 13,200 bu., medelskörd 30 bushel pr. acre. Han solde \$500 för 31 cent pr. bu. Hafren gaf 48 bu. pr. acre och korn 42 bushel.

Mr. Hanna har nu 20 hästar, 6 oxar, 4 kor, 4 par unga oxar och 10 stycken ungnöt. Han värderar sin farm med inventarier sålunda:

Hästar och boskap.....	\$4,000
Åkerbruksredskap.....	1,500
Osåld säd.....	400
Hö.....	200
Byggnader.....	4,000
Land, 1270 acre.....	15,250
	\$28,950

Det måste medgifvas att detta resultat är särdeles vackert och uppmanande på samma gång det visar att Canadas bördiga jord är ett godt fält för en idog, som har något kapital att begynna med.

AKTNING FÖR ANDRAS RÄTTIGHETER.

Bland alla frågor, som uppröra vår tid, intager väl samhällsfrågan, eller med andra ord den sociala frågan, främsta rummet. Den torde kunna sägas utgå en probersten för samhällsmedlemmarnes moraliska ståndpunkt och faller sålunda delvis inom den praktiska religionens område. Vår tids brytningar gifva alltjamt anledning att erinra sig det forntidsärfda budet: "Gör mot andra, hvad du vill, att de skola göra mot dig." De sätta alltjamt "aktningen för andras rättigheter" på prof. Och denna "aktning", den ömsesidiga hänsynen, är väl och skall väl för alltid komma att utgöra en af den menliga sammanlefnadens hörnstenar.

Samhället är, som en hvar vet, sammansatt af en hel mängd enskilda individer, hvilkas sträfvan, åsigt, pligter och rättigheter antingen äro af enskild eller allmän art, antingen beröra de enskilda eller allmänna intressena. För ett samhälles bestånd och lycka är det nödvändigt, att dess medlemmar samt och synnerligen äro lika med-

vetna om sina skyldigheter som sina rättigheter samt lika måna om fullgörandet af de förra som fördrandet af de sefnare.

Individuella olikheter och anlag, samt derur utvecklade kunskaper och färdigheter göra, att den ena människan i ett eller annat afseende kommer att intaga en mera framstående ställning i samhället än den andra. Detta är nu en helt naturlig sak och borde ej vara föremål för den mindre lyckligt lottades afund. Med den framstående samhällsställningen följa både större rättigheter och större pligter. Den högre utvecklade har större behof och större fordringar på lifvet, men den mindre försigkomme har också behof och fordringar, som ej få förbises. Behofven stegras med civilisationen, och detta ej blott på ett utan på alla områden. De framträdande alltmera pockande, i samma mån som det personliga medvetandet kommer till klarhet om det berättigade deri. De gå lätt till öfverdrifter samt bringa skada och förderf både åt dess bärare och andra, om de ej behärras och styras af en moralisk karakter, som hvilar på grundsat-

sen: "Gör mot andra, hvad du vill, att de under samma omständigheter skola göra mot dig." Det är bristen på herravälde öfver behofven, som är människornas olycka, vare sig de tillhöra den s. k. öfverklassen eller underklassen. Det är oförmågan att styra och reglera behofven, som frambesvurit den social-ekonomiska frågan och som nu åstadkommer en jäsnung bland de stora samhällslagren i alla land. Om alla de, som genom samhällsställning, individuella anlag och fördelar, kunskaper och färdigheter kommit i de första leden, hade kunnat behärska sina behof samt derjemte varit genomträngda af den nämnda moralgrundsatzen, så hade de återgiffvit till det allmänna, till de djupa lederna det för dem ej direkt behöfliga; samma kan med fog sägas om hela den s. k. underklassen. Spritfrågan med alla dess underafdelningar, möjdrägterna, m. m. ha otaliga exempel, som visa, att nöd och elände oftast hero på bristande makt öfver behofven — men detta är något, som de olyckliga ej vilja erkänna. Det är ett allmänt mänskligt svaghetsdrag att i allt vilja kasta skulden öfver på andra, att

fördra mycket af andra, men litet af sig sjelf.

Men trots allt detta gifves det snart sagt för hvarje civilisationsgrad ett minimum för en draglig tillvaro. Såväl de "fornäme" som medelklassen och den lägsta folkklassen hafva högre fordringar på lifvet nu, än de hade för två eller tre århundraden sedan, och der detta minimum ej kan åstadkommas, herrskar nöd och elände. Villigt medgifves, att vår tid har att uppvisa ett stort antal människor, som stå nedanför denna minimalgräns i fråga om en draglig tillvaro; och det är samtidens stora problem att bringa dessa högre upp, men ej genom så kallade nådegåfvor och fattigunderstöd utan genom sådana samhällsomständigheter, som sätta dem i stånd att hjälpa sig sjelfva; första rummet att bevara helsa och krafter samt dernäst att skaffa sig kunskaper, färdigheter och vetande. För detta måls vinnande äro många krafter i rörelse. Socialism, anarkism, kommunism, utilism, och hvad de allt vilja kalla sig, hafva detta syftemål i sigte, men beklärligt nog synas de här glömma den kända moraliska grundreglen: "Gör mot andra, hvad du vill, att de under samma förhållande skola göra mot dig." Det är aktningen för andras rättigheter, som fallit i glömska, och dock är denna aktning en af de förnämsta samhällliga dygderna. Huru många misskälligheter, huru många sociala, politiska och religiösa stridigheter i samhället skulle ej kunna bilagas, om denna aktning vore lefvande hos alla folkklasserna! När en gång såväl de högt uppsatte och de med denna jordens goda beskärda medborgarne, som hyddans barn, den kropparbetande befolkningen; när en gång den vetenskapligt bildade och den jemborelsevis olärd komma till insigt om och lifligt erkänna sitt beroende af hvarandra, då — men ej förr — skall denna medborgerliga dygd, som heter aktning för andras rättigheter, komma till heders; då skola människorna ock i långt högre grad än nu hjälpas att att bära hvarandras bördor; men då skall ock denna oro i de djupa lederna, denna fruktan hos de högst stående upphöra samt den sociala frågan lösa sig af sig sjelf. ADDE.

[Ur "Sanningsökaren."]]